

Dört Mumun Hikâyesi

Bir odada dört mum sessizce yanıyordu. O kadar derin bir sessizlik hüküm sürüyordu ki odada, aralarındaki fısıltı şeklindeki konuşmalar bile rahatlıkla işitiliyordu.

Birinci mum **“Benim adım BARIŞ”** dedi. Ancak kimse benim sürekli yanık kalıp, etrafıma ışık saçmama yardımcı olmuyor.

Artık sönmek üzereyim... Ve sessizce karanlığa gömülü verir...

İkinci mum **“Benim adım GÜVEN”** der. Ama artık gerekli olduğuma inanmıyorum.

Yanık kalmamın da bir kıymeti kalmadı, diye eklerken hafif bir esinti ışığını söndürüverir...

Üçüncü mum çok üzgündür. **“Benim adım SEVGİ”** ama etrafıma ışık verecek gücüm kalmadı.

İnsanlar beni hep kenara itiyorlar. Kendilerine en yakın olanları bile sevmemeye başladılar. Sessizce söner gider Sevgi mumu...

O sırada içeri aniden bir çocuk girer. Üçüncü mumun söndüğünü görünce sebebini sorar ve niçin sonuna kadar yanmadıklarına hayıflanarak ağlamaya başlar.

Dördüncü mum, yumuşak ve yatıştırıcı sesi ile çocuğa ağlamamasını söyler. **“Korkma ben etrafıma ışık saçtığım sürece diğerleri yeniden**

yanarlar ve onlar da aydınlatmaya devam ederler. Zira benim adım UMUT!”

Gözleri parlayan çocuk umut mumunu alır ve diğerlerini sevgiyle teker teker yakar.

İçinizdeki umut mumunun saçtığı ışığı asla söndürmeyin.

Tıpkı çocuğun yaptığı gibi diğer, sönmek üzere olan üç mumun da sürekli yanık kalmaları için de çaba harcayın...

Alıntıdır